

PRÖVNINGSS- NÄMNDERNA

ÖREBRO LÄN.

Fotbollsspelares presentkort.

Vid granskning av deklARATIONER avgivna av fotbollsspelare tillhörande viss division II förening har bemärkts, att spelarna som inkomst upptagit endast av dem erhållna traktamenten (50 kr per match). Vid den utredning som i samband med granskningen företogs har det framkommit, att spelarna dessutom bekommit presentkort, vilka utbetalats vid spelårets slut, och vilkas värde satts i relation till antalet spelade matcher för föreningen. I föreliggande fall har presentkort överlämnats till 18 spelare och en lagledare. Sammanlagda värdet av dessa presentkort har utgjort 13.600 kr.

Samtliga spelare bestred, att erhållna presentkort vore skattepliktiga, eftersom de icke uppbars i kontanter och måste uttagas i form av varor och att de således vore att jämföra med idrottspriser i allmänhet.

Från föreningen upplystes, att dessa priser icke utgjorde penningpriser utan presentkort och att de vore att betrakta som gåva och icke skattepliktiga till statlig eller kommunal inkomstskatt. Spelarna vore amatörer och stode under kontroll av Svenska Fotbollsförbundets kontrollkommitté, vilken godkänt utbetalningen

av presentkorterna som priser. Man åberopade vidare som jämförelse den fria idrottens utövare, vilka vid varje tävling ägde rätt att uppbära priser till ett värde av högst 250 kr.

Prövningsnämnden beskattade värdet av erhållna presentkort i enlighet med taxeringsintendentens yrkande. Det hade vid utredning framkommit, att presentkorterna var så utställda, att spelarna kunde köpa praktiskt taget vad som helst för dem, och att de sålunda var att likställa med kontant likvid.

An m.: Fråga är här om erhållet presentkort är skattepliktigt eller icke. Föreningens jämförelse med den fria idrotten torde icke vara adekvat såtillvida, som fotbollsspelarna av samma förening för varje spelad match uppbär (vid speltillfället eller vid spelårets slut) presentkort, för vilka spelarna kan uttaga varor efter eget skön. Här gäller i högre grad än inom någon annan idrottsgren ett anställningsförhållandena. Detta torde även komma till synes i den bestämmelse, som förbjuder en spelare att i seriesammanhang spela för annan förening, innan en tid av minst tre månader förflutit, den s. k. karenstiden.

En friidrottsman erhåller faktiskt i juridisk mening en gåva, när han — av annan förening än den han tillhör — uppbär

ett pris för fullgjord prestation. Fotbollspelarna fullgör en prestation för varje spelad match för sin arbetsgivare — föreningen — för vilken prestation de uppbär ersättning dels i form av »traktamente», dels presentkort. Om denna ersättning utbetalas kontant eller i form av presenter torde vara likgiltigt i detta sammanhang.

Jämför RR:s utslag den 5 juni 1953 angående fotbollsförenings rätt att göra avdrag för värdet av presentkort till fotbollspelare (likartat utslag 1942: 659).

MALMÖHUS LÄN.

Fastighetsförsäljning inkomst av rörelse eller av tillfällig förvärvsverksamhet.

TN hade såsom inkomst av rörelse till beskattning upptagit viss del av vid försäljning av fastighet under beskattningsåret 1952 uppkommen vinst. I besvär häröver gjorde klaganden gällande, att då fastigheten av honom uppförts mer än 10 år före försäljningen och då han vid tidpunkten för uppförandet ej bedrivit någon egen verksamhet utan varit att betrakta såsom anställd i annans företag, reglerna för realisationsvinstbeskattning vore tillämpliga — varvid någon vinst icke kunde beskattas — och någon inkomst av rörelse hänförande sig till fastighetsförsäljningen ej kunde föreligga. Först år 1938 hade klaganden börjat bedriva byggnadsverksamhet i egen regi. TO framhöll i yttrande över besvären, att klaganden varit sysselsatt i byggnadsbranschen sedan omkring år 1930. Skillnaden mellan egen företagare och anställd i denna bransch vore ej så markerad på landsbygden (varom här är

fråga) som i större samhällen. TI underströk för sin del, att tidpunkten, då övergång från anställd till egen företagare skett, ej borde tillmätas avgörande betydelse. Det väsentliga vore, om klaganden vid tiden för försäljningen bedrivit byggnadsverksamhet och därmed sammanhängande fastighetsförsäljning. Då detta varit fallet, borde den vid försäljningen uppkomna vinsten upptagas som intäkt av rörelse. Därvid borde vinsten beräknas till skillnaden mellan försäljningspriset och fastighetens värde vid tiden för verksamhetens början. Utredning om sådant ingångsvärde hade ej kunnat förebringas. Det finge därför antagas att det bokförda värdet motsvarade ingångsvärdet. PN uppskattade försäljningsvinsten i enlighet med TI:s förslag, mot vilket klaganden ej förmått göra någon bärande invändning.

Bilförmån.

Klgdn disponerade under beskattningsåret arbetsgivaren tillhörig personbil för färd mellan bostad och arbetsplats, under sön- och helgdagar samt under semestern. Han hade ej själv körkort men arbetsgivaren tillhandahöll chaufför. Sammanlagda körsträckan uppgavs till 2.500 mil, varav för privat bruk omkring 300 mil. Denna uppgift, som ej grundade sig på någon egentlig utredning, godtogs ej. Med ledning av TN:s kännedom om förhållandena fastslogs, att klgdn kunnat disponera bilen praktiskt taget som om den varit hans egen. I deklARATIONEN hade intet värde å förmånen uppgivits. I besvären medgav klgdn 600 kr. TN: 1.800, TI: 4.000, PN: 3.500.